

fragetterne«, hvis Kamp »Kv. og Sf.« jævnlig har bragt Beretninger om.

Mrs. C. Despard er, som man ser af Billedet, en elskelig gammel Dame, der ingenlunde ser ud til at ville begaa Voldshandlinger, og man kan forestille sig, at en Politibetjent vil betænke sig to Gange paa at lægge Haand paa hende, saa meget mere som hun er Søster til den fra Boerkrigen kendte, i England saa populære, General French. Ikke desmindre er Mrs. Despard gentagne Gange bleven arresteret, naar hun sammen med andre Medlemmer af »Women's Freedom League« har søgt at bane sig Vej enten i Procession til Parlamentet eller i Deputation til Premierministeren for at frembære Kvindernes Ønsker.

Mrs. Despard er Katolik, og hendes Arbejde er stærkt præget af Troen paa Religionens Magt til at forbedre de uheldige sociale Forhold. Hun har lejet en Lejlighed i et af Londons Fattigkvarterer og har indrettet en Slags Vuggestue for fattige Småbørn. Forældrene bringer Børnene til

hende om Morgenens og henter dem igen om Aftenen, og Mrs. Despard fortæller med Stolthed, at »His Majesty's inspector« altid udtaler sig med Tilfredshed om hendes »Babies«, der er velplejede og ved godt Huld.

Paa de internationale Kvindekongresser hilses hendes høje, ranke Skikkelse altid med stort Bifald, naar hun staar frem for at tale. Det synes saa indlysende, at denne gamle, erfarne Kvinde, skolet i socialt Arbejde, har Ret i sin Fordring om ved sin Stemme at faa Indflydelse paa Lovgivningsarbejdet.

Ogsaa her hjemme er Mrs. Despard kendt, bl. a. deltog hun i den internationale socialdemokratiske Kvindekongres i 1910. Hun vakte Opmærksomhed ved sin Protest imod en Resolution om, at Socialdemokratiets Kvinder ikke maatte samarbejde med Overklassens Kvinder. Hun hævdede bestemt, at de socialdemokratiske Kvinder hverken kunde eller burde undvære den Hjælp, de kunde faa fra Kvinder uden for den egentlige Arbejderstand.

Landstinget og Forslaget om Forbud mod Kvinders Natarbejde.

Ved Fabriklovens første Behandling i Landstinget ventede man med nogen Spænding paa, hvorledes Partiernes Ordførere vilde stille sig til det foreslaaede Natarbejdsforbud for Kvinder, efter at Indenrigsminister *Jensen-Sønderup* ved Forelæggelsen temmelig utvetydigt havde lagt for Dagen, at han ingen Ven var af dette Forbud, men kun havde fremsat Forslag derom, fordi han som Minister var nødt dertil, bunden af en tidligere Regerings Handlinger.

Fhv. Indenrigsminister *Bramsen*, der i 1899—1900 kæmpede ivrigt for at faa Forbudet gennemført, var denne Gang betydelig mere afdæmpet. Gehejmeetatsraaden syntes tilbøjelig til at lade de Kvinder, der nu har Natarbejde fortsætte dermed, ikke

alene i en Overgangstid af 2 Aar som foreslaaet, men fremdeles. Derimod skulde man standse for yderligere Tilgang af Kvinder. Ligeledes fremsatte han som en Mellemvej, hvilken han dog ikke personlig var stemt for, kun at lade Forbudet gælde *gifte* Kvinder.

Regeringspartiets Ordfører, Hr. *Jørgen Berthelsen* udtalte sig i sin korte Tale kun indirekte om Natarbejdsforbudet ved en Yttring om: »at vi i lidt rigeligt Maal faar Love, der hæmmer den frie Udvikling«.

Socialdemokratiets Ordfører, Hr. *C. C. Andersen* sagde derimod: »Jeg og mine Meningsfæller har let ved at slutte os til denne Bestemmelse, idet vi har opført paa vort Program et Punkt, som hedder: Afskaffelse af alt Natarbejde, som ikke er